

bedre end ved nærværende Lovforslag. Den høitærede Minister har, da jeg ved en tidligere Leilighed forespurgte, om man ikke kunde vente, at en saadan Forsamling, jeg vil ikke kalde den en Synode, kom sammen, som kunde gjøre de nødvendige Forarbejder til, hvad Regjeringen kunde finde tjenligt for at kunne fremlægge et Lovforslag angaaende Kirkens Forsatnings Ordning, givet det Svar, at man ikke kunde vente, at dette skulde kunne finde Sted, og det Samme maa man jo antage er Tilfældet nu, da, som sagt, de 5000 Rbd., som vi have kæmpet nok for at beholde, ere gaaede bort. Altsaa paa den Maade kan man jo ikke haabe, at der vil skee noget forberedende Skridt fra Regjeringens Side til at faae Kirkens Forsatning ordnet; og naar der ikke skeer noget forberedende Skridt, kan man heller ikke vente noget Resultat. Jeg skal imidlertid ikke nu for Diebliffet indlade mig paa Sagen i dens Realitet, da en stor Deel af det, jeg havde at indvende, allerede er fremsat; men jeg vil, førend jeg gaaer videre, tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Forslagsstiller, om han virkelig har stillet sig alle de Forhold, som staae i Forbindelse med hans Forslag og nødvendigtvis maae staae i Forbindelse dermed, saa sandt han vil ordne Sagen paa en retsferdig Maade, for Die, og har gjort sig dem saa klare, at han, naar dette Lovforslag virkelig skulde blive vedtaget, kan vise os, at han har virket noget Godt og Gavnligt. Dette er det første Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at rette til ham. Jeg skal senere udbede mig Ordet igjen.

Safs: Jeg troer rigtignok, at en Deel af den Uenighed, som finder Sted mellem den sidste ærede Taler og mig om den kirkelige Tilstand i det Hele, og hvad der kunde være at gjøre ved den, reiser sig af, at han, for at bruge et lægevidenskabeligt Udtryk, er Allopath og jeg er Homöopath. Han vil gjerne have det meget kraftige Quassalveri anvendt fra oven af, og jeg vil gjerne have det lidt lempeligt og franedent. Hvad alle disse indviklede Forhold nu angaaer, som skulde umuliggjøre Forslaget, da har jeg kun hørt to nævne, og jeg troer, at den ærede sidste Taler, som stemmer overeens med den forrige Taler, nemlig den ærede

Rigsdagsmand fra Beile (Ottesen,) nævnte den ene, nemlig Betaling til vedkommende Præster og Kirkebetjente, og den høitærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgt. (Monrad) har nævnt den anden, nemlig Noget om Tillysning. Dette, mine Herrer! finder jeg kan gaae som Fod i Høse og er slet ikke vanskelige Sager. Naar det høitærede Medlem fra Maribo har forundret sig over, at jeg ikke har sat noget Saadant til i Loven, og derfor har kaldt det et ufuldkomment Arbeide, saa vil jeg dertil svare, at man jo dog ikke kan forlange, at en Forslagsstiller skal sætte Noget i sit Lovforslag, som han ikke selv synes om. Det maa han overlade til Fleertallet i Thinget, og naar det egentlige Hovedforslag gaaer igjennem, saa maa det overlades til Forslagsstilleren, om han saa kan giye efter i et eller andet Punkt; men jeg kan virkelig ikke selv komme med nogen § 3, der skulde handle om, at Præsterne skulde have Lon ogsaa i de Tilfælde, hvor de ikke blive brugte til at døbe Børn, naar jeg virkelig troer og vil have, at de ikke skulle have Noget. Jeg troer virkelig, at der rundt om i Landet er mangfoldige Præster, besjælede af den same Følelse som jeg, at, naar Folk ikke ville bruge dem eller mig som deres Præst og have bedet om Lov til at bruge en anden, da have de med mig villig givet dem denne Tilladelse, og jeg vilde betragte det som Forbandelsespenge, hvis jeg skulde modtage efter Lovbefaling Penge af dem; thi jeg troer, at der virkelig over saadanne Penge hviler en Forbandelse, og jeg antager heller ikke, at Præstestanden i det Hele kunde ønske at modtage saadanne Penge. Dette er mit Bidnesbyrd, og jeg troer, det er hæderligt for Præstestanden, og jeg troer, derved at have besvaret en af Hovedindvendingerne. Hvis det af et Fleertal her maatte ansees for rigtigt, at der optoges i Loven en Bestemmelse idetmindste om et Minimum, navnlig for Kirkebetjentenes Skyld, da er jeg villig til at gaae ind derpaa; men jeg kunde ikke bringe det over mig selv at fremsætte et saadant Forslag; og dette er jo ogsaa, som indrømmet af de Herrer, der have talt derom, anset for en stor Ubetrydelighed i Forhold til hele Tanken i Forslaget. Hvad nu de øvrige Forhold angaaer og navnlig Tillysningen, saa følger det naturligtvis af